

III

І перебувши ніч в пустині, знов він
В дорогу рушив. День за днем ішов,
А від чудовий райських стін усе
Йому являвся, хоч на хвилю-другу,
Дразнив його спокійним своїм блиском,
Та разом і манив до себе: щось
Було, немов обіцянка таємна,
В тім блиску золото-рожевім.

Скупо

Пустиня-мачуха його кормила
Корінням, медом диких пчіл, поїла
Солоною, то затхлою водою,

Та він привик до сього. Часто ріки,
Широкі багна, соляні озера
Перебивали шлях його. Безстрашно
Ішов він в воду, з хвилями боровся,
І далі поспішав.

Та привид раю,
Хоч все був перед ним, все був далекий,
Здавалось інколи, що він втікав
Перед наближенням братоубійці.
В такі хвилини Каїн зупинявся
І скреготав зубами, проклинав
Себе і бога, але швидко знов
Знімався з місця і спішив, спішив
Все далі.

Звільна почував у собі
Якусь незвісну досі, дивну зміну:
Почав втомлятися дорогою,
І чув якусь неясну тривогу —
Ану, не зможе до мети дійти!
Утома і тривога — ті чуття,
Котрих давно, давно не зазнавав він,—
Тепер, мов давні, дорогії гості,
Заглянули в його побиту душу.

Мета ж його усе була далека.
Як довго йшов до неї? Він не тямив:
Чи рік, чи два, чи, може, й сотні літ.
Він тільки чув, що з кожним днем його
Чимраз сильніше тягне щось туди,
Що сил у тілі меншає щодня,
І чорною гадюкою розпука
Під серце підступала.

Та вкінці

Він досягнув, чого хотів. Був вечір,
І сонце вже за хмари закотилось,
Коли кровавими ногами, хорий,
Тремтячий і нещасний Каїн став
Під райською стіною. Величезна
Лягла вже тінь від неї по степу,
І в сумерку весь низ її дрімав.
І перший раз по смерті брата Каїн,
Немов дитя до мами, притулившись
До зимної стіни, заснув сю ніч.